

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/15/2022
Identifikačné číslo spisu:	7219202557
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7219202557.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petříkovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Bratislava, Nám. M. Benku 2, IČO: 36 613 843, proti žalovanému N. R., narodenému A., Y., o zaplatenie 350,54 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Csp/54/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2020 sp. zn. 2CoCsp/33/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. januára 2020 č. k. 41CsP/54/2019-136 vo výroku I. zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o nesúlade § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) s Ústavou Slovenskej republiky, vo výroku II. žalobu zamietol a vo výroku III. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 350,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 350,54 eur od 08. decembra 2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Preskúmaním zmluvy o pôžičke z 02. februára 2009 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 258/2001 Z. z.“) dospel k záveru, že túto je potrebné posudzovať ako zmluvu spotrebiteľskú, podliehajúcu režimu zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a OZ. V prejednávanej veci spotrebiteľská zmluva mala písomnú formu a podľa názoru súdu prvej inštancie obsahovala zákonom stanovené náležitosti. Pri rozhodovaní súd vychádzal z dôkazov predložených žalobkyňou, nakoľko žalovaný sa k žalobe nevyjadril, pojednávania sa nezúčastnil a počas celého konania bol nečinný. Súd prvej inštancie

poukázal na zákon č. 343/2008 Z. z. z 27. novembra 2018, s účinnosťou dňom 05. decembra 2018, ktorým bolo vložené ustanovenie § 54a OZ a § 879 OZ a uzavrel, že žaloba bola podaná za súčinnosti § 54a OZ dňa 21. marca 2019, preto z úradnej povinnosti skúmal, či veriteľom uplatňované právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je premlčané. Súd prvej inštancie nezdialal názor žalobkyne, že § 54a OZ je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, zdieľal názor zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k novele zákona č. 343/2018 Z. z. z 27. novembra 2018 a dodal, že nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie rizika, že pohľadávka sa premlčí, bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Navrhovaná úprava sa týkala oboch strán, tak veriteľa ako aj dodávateľa.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) po odvolaní žalobkyne rozsudkom z 28. mája 2020 sp. zn. 2CoCsp/33/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd dôvodil, že podstatou odvolacej argumentácie žalobkyne bol názor, že konajúci súd nemal ex offio prihliadnuť na uplynutie premlčacej doby nároku. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu s otázkou premlčania nároku, ku ktorému pristúpil ex offio, vysporiadal správne. Poukázal na znenie § 54a OZ účinného od 05. decembra 2018 (zákon č. 343/2018 Z. z. z 27. novembra 2018), a dôvodovú správu, z ktorej podľa neho vyplynulo, že zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia je reakciou na Nález Ústavného súdu SR zo 07. februára 2018, sp. zn. PL ÚS 11/2016-60, v ktorom ústavný súd vyslovil nesúlad § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a tiež, že inštitúty premlčania a preklúzie sú v zásade inštitútmi „jednoduchého práva“, je však namieste používať ich po zohľadnení a vyvážení všetkých hodnôt, ktoré sú dotknuté. Ďalej poukázal na konštatovanie, že je prípustné, aby zákonodarcu robil „sektorové výnimky“ pri normovaní obsahu inštitútu súkromného práva s ohľadom na premlčanie, či preklúziu, a pre určité typy právnych vzťahov nastavoval jednak rozdielne premlčacie doby (rozlišovanie medzi všeobecnou premlčacou dobou a osobitnými) alebo aj rozdielne právne následky pre nevykonanie práva v určitej dobe (preklúzia podľa § 504 OZ). Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. V dôvodovej správe je uvedené, že predkladateľ je presvedčený, že po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Význam inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy bolo vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom. V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 OZ). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia, a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno platne zabezpečiť, čo však nemá vplyv na výkon zabezpečenia v prípade, ak bolo právo zo spotrebiteľskej zmluvy zabezpečené pred uplynutím premlčacej doby. Zabezpečením v tomto prípade bolo potrebné rozumieť všetky zabezpečovacie inštitúty upravené v § 544 a nasl. OZ, vrátane záložného práva. V tejto súvislosti uviedol, že právna úprava výslovne uviedla, že premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nebráni uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj v prípade, ak ide o premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 151j ods. 2 OZ). Táto právna úprava zodpovedá platnému právnomu stavu a požiadavke zabezpečenia právnej istoty veriteľov. V súlade so zásadou rovnosti a zásadou zmluvnej slobody je prípustná možnosť zmeny obsahu premlčaného práva, jeho nahradenie novým právom (novácia) alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu, a to na základe právneho úkonu dlžníka (či už jednostranného alebo viacstranného), pričom podmienkou platnosti takéhoto

právneho úkonu je vedomosť dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy. V prípade absencie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy je takýto právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Táto právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, ako na spotrebiteľa, tak aj na dodávateľa.

3. Záverom svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že s prihliadnutím na vyššie uvedené dôvody sú právne irelevantné tvrdenia odvolateľa, že § 54a OZ vykazuje obdobný zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu ako vykazovalo protiústavné § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, a na ktoré odvolací súd odkázal a stotožnil sa s nimi, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP, nakoľko podľa nej nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

5. Žalobkyňa zastáva názor, že aplikáciou ustanovenia § 54a OZ zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo v predjednávanom prípade k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 20 ods. 1, ods. 4, čl. 46, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 1. Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázala na skutočnosť, že uvedené ustanovenie vykazuje obdobný zásah do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Dovolateľka ďalej dovodila, že pokiaľ Ústavný súd SR rozhodol o protiústavnosti ustanovenia o povinnosti súdov ex offio prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských sporoch, potom by mal zaujať rovnaký postoj aj v prípadnom konaní o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR k právnej úprave de facto ešte prísnejšej, t. j. takej, podľa ktorej premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nielen nie je možné vymáhať (t. j. súd ex offio prihliada na premlčanie obdobne ako pri § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), ale ani ho platne zabezpečiť. V predjednávanom prípade podľa žalobkyne boli splnené podmienky na konanie o súlade § 54a OZ s Ústavou SR. Z uvedených dôvodov sa žalobkyňa nestotožnila s postupom súdov nižšej inštancie, ktoré konanie neprerušili a nepodali návrh na konanie o súlade § 54a OZ s Ústavou SR a toto ustanovenie na vec aplikovali.

6. Vzhľadom na uvedené dovolateľka namietla, že súdy nižšej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočniť procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces poukazujúc na to, že z nepráva nemôže nikdy vzniknúť právo, a preto by bolo krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov, ak by bola žaloba žalobkyne zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré vykazuje obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom SR vyhlásené za protiústavné, a o ktorom sa k dnešnému dňu vedie na Ústavnom súde SR konanie o jeho súlade s Ústavou SR.

7. Záverom žalobkyňa poukázala na nejednotnosť rozhodovacej praxe súdov pri aplikácii § 54a OZ, spôsobujúcu rozpor s čl. 2 ods. 1 CSP, nakoľko rozhodnutie súdov závisí od vyriešenia právnej otázky, ktorá je vykladaná rôzne, a ktorú môže vyriešiť len Ústavný súd SR v konaní o súlade právnych predpisov (§ 54a OZ) s Ústavou SR, pričom v dôsledku konania súdov bolo zmarené legitímne očakávanie žalobkyne, že jej spor bude rozhodnutý spravodlivo. Dovolateľka uviedla, že vec bolo možné rozhodnúť aj inak než v predošlých obdobných prípadoch, avšak súd bol povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal.

8. Na základe vyššie uvedeného dovolateľka žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil

a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby dovolací súd konanie prerušil až do doby, kým sa rozhodne o podanom návrhu Okresného súdu Martin o súlade § 54a OZ s Ústavou SR v obdobnej veci.

9. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

11. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolateľka prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f) CSP, pričom porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom na postupe súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, keď konanie neprerušili a nepodali návrh na konanie o súlade § 54a OZ s Ústavou SR a toto ustanovenie na vec aplikovali. Žalobkyňa považuje za krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov, ak by bola jej žaloba zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia vykazujúceho obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (ústavným súdom vyhlásené za protiústavné), a o ktorom sa ku dňu podania dovolania viedlo na ústavnom súde konanie o súlade s Ústavou SR pod ev. č. 1730/2020.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 125/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Z obsahu dovolania možno ustáliť, že za vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolateľka označila nesprávne vyhodnotenie otázky aplikácie § 54a OZ a nesprávny procesný postup súdov nižšej inštancie, ktoré neprerušili konanie a nepodali na ústavný súd návrh na začatie konania o súlade § 54a OZ s Ústavou SR, čím malo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

20. Vo vzťahu k námietke týkajúcej aplikácie § 54a OZ, konkrétne prihliadnutia súdu n a premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy z úradnej moci (ex offio), najvyšší súd konštatuje, že dovolateľka cez vadu zmätočnosti odôvodňovanú § 420 písm. f) CSP namietla nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 CSP. Právnou otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie nielen otázka hmotnoprávna (odvíjajúca sa od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ale i otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (R 24/2017, sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018) je však vylúčené namietat' cez vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávne právne posúdenie veci. Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 61/2019).

21. Z uvedeného potom vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu namietaným spôsobom rozhodnutia nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, preto jej dovolacia námietka nebola dôvodná.

22. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že dovolacie námietky žalobkyne sú totožné s jej odvolacími námietkami, ku ktorým sa odvolací súd dostatočne vyjadril v ods. 13. až 30. svojho rozhodnutia, v ktorých konštatoval správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie v otázke premlčania nároku, jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré považoval výrok súdu prvej inštancie za správny a zároveň odkázal na dôvody uvedené súdom prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Jednoznačne z nich vyplýva, čo bolo obsahom podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, nakoľko súd riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Dovolaciemu súdu sa javí, že žalobkyňa namietala porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP účelovo, keďže

dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 CSP by bolo vzhľadom na hodnotu sporu v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP neprípustné.

24. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nesprávneho procesného postupu súdov nižšej inštancie, spočívajúceho v neprerušení konania a nepodaní návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade § 54a OZ s Ústavou SR dovolací súd uvádza, že podľa § 74 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada, a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môžu podať: a) najmenej pätina poslancov národnej rady; b) prezident; c) vláda; d) súd v súvislosti s prejednávanou vecou; e) generálny prokurátor; f) predseda súdnej rady, ak ide o právny predpis týkajúci sa výkonu súdnictva; g) verejný ochranca práv, ak ďalšie uplatňovanie právneho predpisu môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala, a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Predmetné ustanovenie má fakultatívny charakter a to vyjadrením slovného spojenia „môže podať“, a teda sa nejedná o procesný postup všeobecných súdov, ktorý by mali v rámci súdneho konania všeobecne súdy obligatórne realizovať.

25. Nad rámec uvedeného dovolací súd zdôrazňuje, že podmienka aktívnej procesnej legitímácie všeobecného súdu nie je splnená ani v prípade, ak všeobecný súd sice podá návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, ale z odôvodnenia tohto návrhu vyplýva, že všeobecný súd sa sám nedomnieva, že ním napadnutá právna úprava je nesúladná, resp. nie je sám presvedčený o nesúlade napadnutej právnej úpravy, ale návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podáva na základe návrhu účastníka konania z dôvodu opatrnosti s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania a rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (PL. ÚS 20/06). Záverom dovolací súd poznamenáva, že návrh Okresného súdu Martin na vyslovenie nesúladu § 54a OZ s Ústavou SR, na ktorý dovolateľka poukázala v dovolaní, Ústavný súd SR uznesením z 12. mája 2021, sp. zn. PL. ÚS 5/2021 odmietol.

26. Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd v konaní nezistil ani vadu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP, tak ako to namietala dovolateľka.

27. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietok, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, rozhodol dovolací súd o zamietnutí nedôvodného dovolania žalobkyne podľa § 448 CSP.

28. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd aplikujúc zásadu úspechu tak, že v dovolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnej dovolateľke náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.